

V
OUTLANDER
CRUCEA DE FOC
VOL. I

DIANA GABALDON

Ediția a II-a

Traducere din limba engleză de
GABRIEL STOIAN

ARMADA

FERICITĂ VA FI MIREASA SCĂLDATĂ
ÎN RAZELE SOARELUI

Mount Helicon

Colonia Regală a Carolinei de Nord

Sfârșitul lunii octombrie 1770

Încă având pe buze gustul sărutului primului meu soț, am simțit răpăitul ploii pe pânza de sac. Dezorientată, am clipit și, din reflex, mi-am dus degetele la gură. *Pentru a păstra senzația sau pentru a o ascunde?* m-am întrebat chiar în timp ce făceam asta.

Jamie s-a foit lângă mine și a murmurat ceva în somn, iar mișcarea lui a stârnit un val proaspăt de aromă de cedru din crengile care se aflau sub pilota noastră. Probabil că trecerea fantomei îl tulburase. M-am încruntat spre spațiul gol din afara adăpostului nostru improvizat.

Dispari, Frank, am zis în gând cu hotărâre.

Afară era încă întuneric, însă ceața care se înălța din pământul reavăn avea o culoare cenușie, strălucitoare; zorile nu erau departe. Nimic nu se clintea, nici înăuntru, nici afară, dar am avut senzația clară că un soi de veselie ironică se depusese, parcă, pe pielea mea, mai ușoară decât cea mai delicată atingere.

N-ar trebui să mă duc acolo pentru a o vedea cum se mărită?

Nu mi-am dat seama dacă aceste vorbe se înfiripaseră în mintea mea sau dacă ele – și acel sărut – erau doar rodul subconștientului meu. Adormisem frământată de gânduri legate de pregătirile pentru nuntă, deci nu era deloc de mirare că mă trezisem din vise despre nunți. Și despre noapțile nunților.

Mi-am netezit muselina mototolită a cămășii de noapte, constatând neliniștită că poalele ei mi se ridicaseră până în talie și că pielea mea era încălzită și de altceva decât de somn. Nu mi-am amintit nimic concret despre visul care mă trezise; doar un amestec difuz de imagini și senzații. M-am gândit că poate era un lucru bun.

M-am întors pe ramurile care foșneau și m-am lipit mai strâns de Jamie. Era cald și mirosea plăcut a fum de lemne și a whisky, la care se adăuga o aromă slabă de masculinitate, precum sunetul profund al unei coarde care încă vibrează. M-am întins foarte încet, arcuindu-mi spatele, astfel că i-am atins bazinul cu pelvisul meu. Dacă dormea adânc sau nu avea chef, gestul fusese suficient de delicat ca să treacă neobservat; dacă nu...

Nu dormea profund. Cu ochii încă închiși, a zâmbit ușor, apoi mâna lui mare a alunecat încet pe spinarea mea, oprindu-se pe fundul meu și prinzându-l ferm.

— Mm? a făcut el. Hmmm.

A oftat, s-a relaxat și a adormit din nou.

Liniștită, m-am cuibărit mai aproape de el. Prezența fizică a lui Jamie era mai mult decât suficientă pentru a alunga atingerea stăruitoare a viselor. Iar Frank – dacă acela *era* Frank – avea dreptate într-o oarecare măsură. Eram convinsă că, dacă ar fi posibil un asemenea lucru, Bree și-ar dori ambii tați la nuntă.

Eram trează de-a binelea, dar stăteam mult prea comod ca să mă mișc. Afară ploua; doar o bură, dar aerul era îndeajuns de rece și de umed ca să facă mai ispititor cuibul de pilote decât perspectiva îndepărtată a unei cafele fierbinți. Mai ales că pregătirea cafelei presupunea un drum până la pârâu ca să aduc apă, întetețirea focului de tabără – oh, Doamne, lemnele sigur erau umede, chiar dacă focul nu se stinsese complet –, măcinarea boabelor de cafea într-o piuliță de piatră și fierberea lor, în timp ce

frunze ude mi s-ar furișa în jurul gleznelor și picături de apă mi-ar cădea de pe crengile aplecate ale copacului direct pe ceafă.

Tremurând la un asemenea gând, am tras pilota de deasupra peste umărul dezgolit și am preferat să reiau în minte lista de pregătiri pe care o alcătuisem înainte de a adormi.

Mâncare, băutură... din fericire, nu trebuia să-mi fac griji din pricina asta. Jocasta, mătușa lui Jamie, se va ocupa de aceste pregătiri sau mai curând majordomul negru, Ulysses. Oaspeți la nuntă – asta nu era o problemă. Ne aflam în mijlocul celei mai mari adunări a scoțienilor din Highlands din Colonii, iar mâncarea și băutura se găseau din belșug. Nu vor fi necesare invitații imprimare.

Bree va avea o rochie nouă – un dar tot din partea Jocastei. Una din lână, de culoare bleumarin – mătasea era scumpă și nu era practică pentru viața în sălbăticie. Nu semăna cu rochia din satin alb cu o floare de portocal pe care mi-o imaginasem pentru ea în ziua nunții – dar aceasta nu prea era o nuntă pe care cineva și-ar fi închipuit-o prin 1960.

M-am întrebat ce părere ar fi avut Frank despre soțul Briannei. Probabil că l-ar fi agreat; Roger era istoric – ori fusese cândva – ca și Frank. Era inteligent și avea simțul umorului, talent muzical și era un bărbat amabil, întru totul devotat Briannei și micuțului Jemmy.

Lucru admirabil, desigur, având în vedere circumstanțele, am gândit privind înspre negură.

„Recunoști asta, da?” Cuvintele au răsunat în urechea internă de parcă el le-ar fi rostit ironic, râzând atât de el însuși, cât și de mine.

Jamie s-a încruntat și mi-a strâns fesa, pufăind în somn.

Știi că da, am răspuns în gând. Întotdeauna am făcut asta, și știi prea bine, așa că dă-mi pace, bine?

Mi-am întors spinarea spre aerul de afară și mi-am așezat capul pe umărul lui Jamie, căutând refugiu în senzația dată de moliciunea pânzei boțite a cămășii lui.

Socoteam că Jamie era mai puțin înclinat decât mine – ori probabil decât Frank – să îl laude pe Roger pentru că îl accepta pe Jemmy drept fiul său. Pentru Jamie era o chestiune de obligație; un bărbat onorabil nu ar fi putut face altceva. Și eu știam că Jamie avea îndoieli privind capacitatea lui Roger de a întreține și de a proteja o familie în sălbăticia din Carolina. Roger era înalt, bine clădit și capabil, dar „boneta, centura și sabia“ erau pentru Roger cuvinte dintr-un cântec; pentru Jamie, erau instrumentele meseriei lui.

Brusc, Jamie m-a strâns de fesă, iar eu am tresărit.

— Englezoaico, a spus el cu glas somnoros, te zvârcolești ca o broscuță în mâna unui copilaș. Vrei să te ridici pentru a merge la privată?

— Ah, deci te-ai trezit, am spus, simțindu-mă oarecum ridicolă.

— Acum, da, a replicat el.

Și-a retras mâna și, gemând, s-a întins. Cu degetele larg desfăcute, labele picioarelor lui au apărut la capătul celălalt al pilotei.

— Iartă-mă. N-am vrut să te trezesc.

— Ei, nu te mai deranja, m-a asigurat el.

Și-a dres glasul și și-a trecut o mână printre șuvițele roșcate ale părului lăsat liber, apoi a clipit iute de câteva ori.

— Visam ca un diavol; așa mi se-ntâmplă când mi-e frig.

Și-a ridicat capul și s-a uitat dezaprobator printre gene spre capătul pilotei, mișcându-și degetele expuse.

— Oare de ce nu m-am culcat cu ciorapii în picioare?

— Serios? Și ce-ai visat? l-am întrebat cu o mică înțepătură de neliniște.

Speram că nu avusese vreun vis care să semene cu ale mele.

— Cai, a răspuns el, spre ușurarea mea.

Am râs.

— Ce fel de vise diavolești ai putut avea în legătură cu caii?

— Of, Doamne, a fost îngrozitor.

S-a frecat la ochi cu pumnii și a clătinat din cap, încercând să-și alunge visul din minte.

— Avea legătură cu regii irlandezi. Mai ții minte ce a povestit MacKenzie despre ei aseară, la foc?

— Regi ir... Ofl! Mi-am amintit și am răs din nou: Da, țin minte.

Noaptea trecută, copleșit de triumful logodnei, Roger distrase lumea strânsă în jurul focului cu cântece, poeme și anecdote istorice – între care una era legată de ritualurile de încoronare ale vechilor regi irlandezi. Un asemenea ritual îi cerea candidatul să se împerecheze cu o iapă albă în fața mulțimilor, probabil pentru a-și dovedi virilitatea – deși eu cred că asta ar fi mai curând o dovadă de *sang-froid*¹ din partea respectivului domn.

— Eu aveam grijă de cal, m-a informat Jamie. Și *totul* mergea anapoda. Bărbatul era prea scund, iar eu trebuia să-i găsesc ceva pe care să se urce. Am găsit un bolovan, dar nu l-am putut ridica. Apoi, un taburet, dar am rămas cu un picior al taburetelui în mână. Apoi am încercat să stivuiesc niște cărămizi pentru a face o platformă. Dar ele s-au fărâmițat, transformându-se în nisip. În cele din urmă, au spus că nu e nimic, vor tăia picioarele iepei, iar eu încercam să îi împiedic să facă așa ceva; omul care avea să devină rege se trăgea de pantaloni și se plângea că nasturii șlițului nu vor să se desfacă, apoi cineva a observat că iapa era *neagră* și nu se cuvenea.

Am pufnit, înăbușindu-mi răsul cu cămașa lui, fiindcă mă temeam că voi trezi pe cineva care dormea în apropierea noastră.

— Și atunci te-ai trezit?

— Nu. Dintr-un motiv anume, m-am simțit foarte jignit de asta. Am spus că *merge* și așa, de fapt, caii negri sunt mult mai buni, toată lumea știe că aceia albi au vederea mai slabă, și am zis că mânzul ar fi fost orb. Dar ei au spus: nu, nu, calul negru aduce ghinion, iar eu am insistat că dimpotrivă și...

S-a oprit ca să-și dreagă vocea.

— Și?

¹ „Sânge-rece“, în lb. franceză, în original (n. tr.).

A ridicat din umeri, s-a uitat pieziș spre mine, și o ușoară roșeață a început să i se întindă pe pielea gâtului.

— Mda, în fine. Am spus că va fi bine și că o să le arăt eu. Am apucat iapa de crupă, ca să nu se miște, și mă pregăteam să... să devin eu rege al Irlandei. *Atunci* m-am trezit.

Am pufnit și am icnit și am simțit cum corpul lui Jamie e scuturat de râsul înăbușit.

— Oh, acum *chiar* că-mi pare rău că te-am trezit! Mi-am șters ochii cu un colț al pilotei. Sunt convinsă că asta a însemnat o mare pierdere pentru irlandezi. Deși mă întreb ce simțeau reginele Irlandei în legătură cu o asemenea ceremonie, am adăugat eu.

— Nu cred că, prin comparație, doamnele ar suferi mai mult, m-a asigurat Jamie, deși am auzit că unii bărbați preferă...

— Nu la *asta* mă gândeam, l-am întrerupt. Mă refeream la igienă. Dacă înțelegi ce vreau să zic. A pune căruța înaintea cailor e una, dar a pune calul înaintea reginei...

— Ah, da.

Era îmbujorat de râs, însă s-a înroșit și mai tare auzind asta.

— Englezoaico, poți spune tot ce poțtești despre irlandezi, dar eu cred că până și ei se spală din când în când. Și, în acea situație, poate că regele a găsit că o fărâma de săpun i-ar fi fost de folos în... în...

— *In media res?* am sugerat eu. Sigur că nu. Cum să zic? La urma urmelor, comparativ vorbind, calul e foarte mare...

— E o chestiune de dorință, englezoaico, nu doar de spațiu, a spus el, aruncându-mi o privire dojenitoare. Și consider că un bărbat are nevoie de nițică încurajare, având în vedere situația. Chiar și *in media res*, a adăugat el. Nu l-ai citit pe Horațiu? Sau pe Aristotel?

— Nu. Nu putem fi educați cu toții. Și n-am prea avut timp să citesc din Aristotel, mai ales după ce am auzit că a plasat femeile ceva mai jos de viermi în clasificarea lumii naturale.

— Omul acela nu a fost căsătorit, a replicat Jamie plimbându-și mâna încet pe spatele meu, atingându-mi vertebrele prin cămășuță. Altfel sigur ar fi descoperit oasele, nu?